

Daniel-Dumitru Darie

Inscripție

Inscripție

în
în

Anti-Teze

Anti-Teze

Editura Arhip Art
Sibiu 2006

Daniel-Dumitru Darie

**

Inscripție în Anti-Teze
Editura ARHIP ART – Sibiu, 2006

©toate drepturile sunt rezervate autorului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DARIE, DANIEL-DUMITRU

Înscrispție în Anti-Teze/Daniel-Dumitru Darie

Sibiu, Editura Arhip Art, 2006

ISBN (10)973-8962-14-5,

ISBN (13)978-873-8962-14-9

821.135.1-1

Grafica interioară:

Liviu Marinescu

În loc de prefață

Daniel - Dumitru Darie dedat la laptele nebunilor frumoși

Printr-o stranie prejudecată colectivă, cei ce vor să devină poeți cred că îi așteaptă care triumfale trase de cai albi înaripați care să-i ducă în nemurire. Puțini sunt cei care conștientizează că trebuie să dărâme un munte, zămisind furtuni de nesomn, ca niște profeți ai deznădejdiei în tragice sacrificii, ca să-și povestească durerile și să-și arate rănilor, devenind victime voluntare. Ori un argonaut căutând Lâna de Aur, evadând din propria crisalidă cu îndrăzneala de a naviga cu plăcere în mările riscului sau flutur atras de lămpile incandescente în tremur de foc sacru și pieire în nădejde de nouă naștere.

Iată, Daniel-Dumitru Darie este unul dintre poeții minunați, născut iar nu făcut, prins în dansul fluturilor, al iubirii și al morții. A intrat în literatură scăpărând delir

în cuvinte amăgitoare, în culori elegante ce ard superstiții în pasaje dătătoare de Viață. Și de Moarte. Și de Rugăciune. Și de Blestem. Aleluia.... I-au scăpat literele în miere deochiată ca să făurească cuvinte topite în aluaturi de haremuri sublime descoperite sub sălcii pletoase de pe malurie Dunării, la Drobeta-Turnu Severin. Poate ca să ne bucure auzul cu vorbe vrăjite și să ne alunge din cutele sufletului întunericul sau crisparea. Ca un cântăreț cu mirosul fânului în gură, cu o atracție calorică interiorizată. Are talent înăscut, are știința sublimării pasiunilor proprii, sedus de farmecul universului imaginar și uman.

Dezrobit de false minuni, s-a logodit cu stelele, hrănindu-se cu logosuri din miezuri de prescură. Mă simt minunat în vecinătatea versurilor sale, sedus de aglomerarea de superlative abstracte în prefaceri ce reprezintă justificarea și încordarea autorului. Reliefarea sensibilității poetice e oglindită în respectul pentru viață (în toate ipostazele ei ca o conștiință a reînvierii prin

limbă în respirație ce înseamnă felul său de a trăi.

Limpezit de metamorfoze, vine de niciunde în țara lăutarilor nemuritori, pentru a învăța numele lor ca pe al băuturilor scumpe, dar aducând cu el gustul zaibărului și al țuicii autohtone.

De aici înainte nu se va mai risipi în zădărnicie, ci, ca într-o îngenunchere la marginea Dunării, în taină și rugă își va ridica o mănăstire de cuget cu luciri de candelă aprinsă de destin. Așa se va putea ridica din vâltorile lumii prin strâmtorile făuritorilor de frumos în țara fântânilor albastre cu izvoare mângâiate de fulgere. Cu torțe în mâini, cu zugălăi la picioare, călare pe-un cal lumesc dar năzdrăvan, a luat potecile nopții-n copite, îngânat de frunze, spre cerul nopții înjurat de rapsozii universului – greiereii. Crede că-i atât de firesc să se ascundă-n infinit, trecând prin pârâul cerbilor cu cântec în ecouri la fel de firești ca un destin de depărtare. Cu tâmpile blindate de amintiri, își scutură degetele cu

lerui-ler pe foi albe dezlănțuite furtunos în omături pure. Linia capului, a vieții, a norocului și a destinului lasă prin palma dreaptă sămânțuri de lumină lângă ideea de decolare din neștiut păcat în alt păcat, unde tremură zeite cu parfum de calapăr, respirând naștere sau înviere. Îndurând viscole spre nemărginirea clocotitoare.

Ioan Gligor STOPÎȚA
Sibiu, 5 decembrie 2006

Cuvântul, ca un Prieten

Puțini sunt autorii pe care i-am editat și care să-mi dea senzația că foaia scrisă este un intermediar ce doar ne face cunoștință. Ușor nelalocul ei această cunoștință, atâta vreme cât cuvintele zboară atât de lesne între două priviri, între două minți. A fost o vreme când ceea ce din comoditate numim „telepatie” era, de fapt, mijlocul de comunicare între oameni, între mințile aparținând aceleiași comunități. Este ceea ce se întâmplă în cazul acestui autor - în cazul nostru, în ultimă instanță, al aparținătorilor aceleiași comunități întru Minte, întru Cuvânt și întru Dragoste. Aproape că nu trebuie să vorbești. Este de-ajuns o privire de o secundă cât un secol pentru ca hârtia să devină doar o mărturie a întâlnirii, o mărturie a Cuvântului - nerostit, neîntrupat, pentru că nu este nevoie de rostire sau întrupare atunci când Cuvântul este Prieten.

George ARHIP

Impresii după citire

„Inscripție în Anti-Teze” nu este primul volum al poetului Daniel-Dumitru Darie -3D. Este volumul al doilea, urmează al treilea, și mai departe, până la șapte. De șapte știu eu!

După felul cum scrie și după vigoarea și tinerețea domniei sale, eu cred că ne va uimi. Primul volum nu a apărut încă, va apărea, poate, printre ultimele. Daniel scrie poezie din tinerețe, și nu timiditatea l-a oprit până acum să publice. Nici vorbă. Nici mulțumirea de sine sau egoismul. Pur și simplu nu s-a gândit să ne dea și nouă din puterea gândirii și a cuvântului. Până acum.

Poetul Daniel-Dumitru Darie nu plânge pe liră, nu ne arată iubiri platonice, nici vorbe lingușitoare sau dulci. Adânc înfipt în creație, ne lasă mai mult decât un testament:

*Când voi muri,
căci o să mor odată
să-mi cânte o fanfară,
o fanfară militară
romanța doinelor din codri,
romanță pentru toți eroii,
romanțe pentru viața mea!
Iar dacă și clopotele
or să bată,*

*un tun să năpădească
tăcerea mea.*

Și totuși:
*Astfel eu voi trăi!
Atunci când voi muri*

De-o fi să mor cândva!

Este sigur că nu va muri. Unui om cu o asemenea putere creativă, atunci când va fi să moară fizic, îi va rămâne opera solidă, cerebrală.

Daniel aleargă peste zări, cu imaginația, dar și fizic, colindând țara în lung și-n lat și căutând ceva. Nu știe nici el ce caută. Poate caută absolutul. Sau poate liniștea după care tânjesc toți marii autori.

Volumul de față cuprinde de toate, de la pastel:

*E prea frumos, afară iar e viscol,
pământul este tras de șapte cai
și-i iarnă iar, e iarnă iar la Pristol
și vântul cântă ore lungi la nai.*

la poezia de dragoste:

*Stai liniștită, încă mai e vreme
N-aprinde lampa, nu te-nfricoșa,
Mai prinde-mă de mână, nu te teme,*

Sunt lângă tine și voi sta așa.

Și văzând că:
*S-au furat toți trandafirii,
Lumea-i plină de decrete,
Peste cărțile nefirii
Între șaptele secrete.*

3D ne arată o altă față a autorului, pe care, în mod sigur, o vom regăsi și în viitoarele volume; este un revoltat. Și a fost revoltat și în trecut. Dar nimic nu l-a putut opri să-și aștearnă gândurile pe coala albă și să ne bucure și pe noi, ceilalți muritori în lumea asta nouă și atât de săracă în literatură.

O carte care, prevăd, va avea loc în raftul și inima tuturor iubitorilor de frumos și adevărat.

*Ioan Crișan,
3 Decembrie 2006, Sibiu*

Autobiografic (2)

Vin din marginea țării, din acea comună cu nume rezonând în credința neamului, Pristol. O comună în care cocoșul se aude cântând în trei țări: România, Bulgaria și Iugoslavia (din păcate acum doar Serbia). Și de cumva cocoșii nu cântă toți la fel, în mod sigur pe malurile Dunării, atât la noi, cât și peste Dunăre, pe malurile Timokului oamenii vorbesc aceeași limbă română.

Așadar, de aici am plecat. Drumurile vieții s-au tot derulat, dar cu excepția anilor de studenție, pamântul Olteniei m-a tot chemat înapoi. M-a chemat și felul de a fi al oamenilor, aprigi ca focul de paie, dar cu suflete curate. Și cum drumurile m-au mai dus și peste granițele politice ale țării, glasul plăiurilor de vis mi-a răsunat tot timpul ca o necesară de-a pururi revenire **acasă**.

Iar dacă îmi este sfântă Oltenia, îmi sunt la fel de sfinte Moldova și Ardealul, Maramureșul și Dobrogea, Bucovina și Basarabia; îmi este sfânt tot pamântul românesc, necuprins încă în niște granițe - mereu în mișcare și trasate de multe ori în

cancelarii sau corturi de campanie, ciuntite de Dikțate și Tratatate, de războaie și năvăliri.

Am trecut prin vreme, pășind dintr-o orînduire în alta, trăind și suferind, laolaltă cu toți cei de pe pămîntul românesc, vremuri și mai rele și mai bune. Sunt un om de pe aceste pămînturi ce plînge de multe ori privind la cei din jur. Sau se bucură cu cei din jur. Un om ce trăiește în viața de zi cu zi, visând zi de zi. Un om ce iubește, un om ce regretă, un om la fel cum toți se regăsesc în suflet.

Acesta sunt eu. Pot fi înțeles sau condamnat, pot fi lăudat sau criticat. Pot fi chiar pus la pămînt. Dar niciodată nu voi putea fi convins să tac, să nu spun ceea ce am eu sau înțeleg că au alții pe suflet. Și chiar de nu sunt un tribun, dau drumul acestor trăiri în ceea ce pun pe hârtie și, poate și prin ceea ce scriu eu, va fi mai bine.

D.D.Darie
Drobeta Turnu-Severin
15.11.2006

Celor ce mi-au călăuzit pașii,
profesorilor mei:

Nicolae Marinoaia

Gheorghe Ghebaur

Ovidiu Vișan

Grigore Bădescu

Anti-teze

N-am decît o iarnă-n mine
Și o vară mă abține.
Și nu port decît un cîntec
Și-un destin pentru descîntec.

N-am decît o amintire,
Fire sînt și sînt nefire
Și-mi descînt în alinare
Fapta ce-n suspin mă doare.

Țin cu mine prin unghere
Trista nopții mîngîiere,
Și-i închid cu lanțuri drumul
Adunînd din toate scrumul.

Iarna urlă ca o fiară
Cînd iubire vrea să pară
Și-mi clădesc o viață veche
Ca un pas fără pereche.

Am și totuși n-am, se pare,
O durere ce mă doare,
Într-un gînd ce-mi e speranță
Peste-a lumii cutezanță.

Aș pleca, dar nu m-aș duce
Spre destinul din răscruce,
Și-mi descînt cu scrum de sare
Tot ce și-n privire doare.

N-am, dar am, de n-am cu toate,
Cîte-mi dau și-mi cer dreptate,
Am și dau, căci n-am în sine,
Decît gîndul ce mă ține.

Și-aș rămîne și-aș pleca,
Eu, cu toată viața mea.
N-am decît ceea ce am
Dintr-un timp ce-l privegheam.

Cîntec pentru nunta ta

Voi răbufni fără să am o lege
Din amintirea ce ți-o voi purta,
Ca ochii mei să poată înțelege
Am să conjug, mereu, pe a uita.
Și pe deasupra stărilor civile
Eu voi semna pe actul de credință
Și voi jura pe ruguri și pe zile
Că-mi vei rămîne cea mai dragă ființă.

Într-o coroană ce-ai s-o pui pe frunte
Va dăinui o clipă teama mea
Și voi trăi, un timp, retras în munte
Te voi iubi și-apoi te voi ierta.
Ca un stîndard în zbor de amintire
Voi lîncezi în focurile stinse
Să te iubesc în trista-ți împlinire
Pe crestele de trăsnete aprinse.

Dogoritor ca focul de-nceputuri
Privirile-ți voi arde-n ochii tăi
Și făuri-voi zborul spre trecuturi
Pierzîndu-te pe alte șapte văi.
Un nume pe o coardă de chitară
Te va întoarce fără nici o veste,
Iar din ființa ta și de pe-afară
Se va isca furtună și poveste.

Cum peste timp tu vei uita de mine
N-ai cum să mă mai chemi la nunta ta,
Dar nici nimicul nu mă va abține
Să fiu și eu cu toată ființa mea.
Au să mă dea părinții tăi afară
Ca pe un cerșetor, fără de milă,
Eu însă-ți voi cînta de primăvară
Că vara-mi este, timpuriu, ostilă.

Cu un pahar umplut pe jumătate,
Îți voi ura de timp și amintiri
Și mult noroc și multă sănătate,
Cu lacrima neștearsă de priviri.
Să-nchini poculul nostru de izbîndă,
Eu am să-nchin paharul de otravă,
Îmbrățișa-voi trecerea plăpîndă
Căci de atîtea vorbe e bolnavă.

Să nu mă rogi cu lacrima fierbinte
Ca să primesc avansuri de apoi,
Te voi privi și fără de cuvinte
Am să rostesc povestea, fără noi.
În gândul meu călit în disperare
Focosul armei va veni să plîngă,
Iar cu cocorii-n zare voi dispărea
Și bucuria-n mine-o să se strîngă.

Fără vorbe, fără grai
Dreptu-acesta să mi-l dai
Să îți cînt la nunta ta.
Cît îmi ești faptă și gînd,
Voi rosti vorba plîngînd,
Să înveți pe a uita.
Fără glas, fără cuvînt,
Voi rosti frînturi de vînt
Și-am să-ți cînt cu viața mea.
Cît îmi ești un pas de zbor
Voi fi gîndul zburător
Ce lumina vrea să-ți dea.

Și iar de ce?

Apoi, de ce? De ce nu plîng?
De ce nu rîd și nu-s mișcat
De tot ce e adevărat
Și doar durerile le strîng?

De ce ca Sfinxul în tăceri
Mi-arunc privirea către cer
Cătînd înaltului mister
Apus și mort fără dureri?

De ce? De ce nu pot să plîng
Și n-am nici gînd, nici fericiri,
Nici împliniri și nici iubiri,
De ce în minte-atîtea strîng?

Așa, cu fruntea aplecată
Îmi cînt eterna rugăciune
Și mă închin cu sfiiciune
Spunînd în taină: "Niciodată"!

Dar dacă n-am nici cui le zice
Le strîng pe coala de hîrtie
Și-apoi le-aș da cu dărnicie
De cineva ar fi ferice.

Dar nimeni nu se-ntreabă vreodată
De am privirea-n somn însîngerată
Cînd mă semnez cu vocea mea uitată
Spunînd, mereu și veșnic, "Niciodată"!

Atunci cînd...

Atunci cînd voi muri,
de-o fi să mor,
aproape să-mi sădiți un brad,
un brad tînăr;
să crească-n piept
cu rădăcina înfiptă
în inima ce singele pulsează
pînă-n vîrf
și să-mi urce gîndul
către cer.

Atunci cînd voi muri
de cumva am să mor,
din bradul ce va crește
să faceți un altar
ca toate gîndurile
care vor rămîne
să aibă un altar
la care să se-nchine
și astfel să-mi fie zdruncinate
gîndurile din clipa întunecării.

De-o fi să mor,
căci voi muri cîndva,
în mînă să îmi puneți o pană
cu care să mai pot să scriu
căci voi avea un gînd
și după...
Chiar dacă bucuriile
îmi sunt deșarte
eu tot voi vrea să spun la lume
că o iubesc.

Cînd voi muri
căci am să mor odată,
să-mi cînte o fanfară,
o fanfară militară
romanța doinelor din codri,
romanță pentru toți eroii,
romanțe pentru viața mea!
Iar dacă și clopotele
or să bată,
un tun să năpădească
tăcerea mea.

Astfel eu voi trăi!
Atunci cînd voi muri
De-o fi să mor cîndva!

Rămii...

Rămii cu toată șoapta sfintă
Să închinăm acest pahar,
O veche taină ne încintă
Să ne iubim fără habar.

Să priveghem cu ochi de soartă
Al vremii mers neconținut
Și să pornim pe-a lumii poartă
Ca să plutim spre infinit.

Rămii, ridică astă cupă
Cu vinul negru de Cotnar,
În mine-i ceva să se rupă
Și ție să se dea în dar.

Iar vorba noastră-i prea departe
Și mai departe decât noi
Și astfel noi sîntem departe
De vechile povești în doi.

Ridică-te din amănunte
Eu mîna dreaptă o ridic,
Cu toate cutele-mi cărunte
Primește-mă, atît mai zic.

Rămii, ridică-ți mîna stîngă
Privind acum pe chipul meu,
Poate-ai să vezi c-o să se frîngă
Acel ce l-ai știut mereu.

Dar hai și ți ridică fruntea
Ca lacrimile să ți șterg,
Deasupra noastră este puntea
Pe care trebuie să merg.

Nimic, nici sfintele cuvinte,
Nu se așterne-n palma ta
Și tot nimic, tu ia aminte
Nu mai citești pe viața mea.

Acum rămii fără speranțe
O clipă stau și am să plec,
Se-aude murmur de romanțe
Și a rămas izvorul sec.

Noi l-am umplut cu apă vie
Și-apoi tot noi l-am tulburat,
Acum nimic nu se mai știe
Rămii cu bine! Am plecat!...

Cîntec trist

(Dezrădăcinaților)

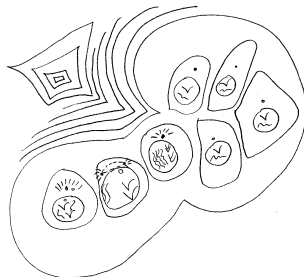
Plecat-ați într-o altă parte
cu ura binelui în sînge,
Destinul îl semnați cu moarte
peste iubirea ce se frînge.

Prin umilințe fără soarte
sînteți robie și-nrobiții
Și ninge sacru ca pe-o roată,
plîngîndu-vă sărbătoriții.

În umbra veșnicei iluzii
vă rezeziți spre-ngenunchere,
Vă-ntrezăriți între aluzii
și urlă moartea cu plăcere.

Rămîne-o umbră despicată
destinul ce-ați purtat în vise
Și noua lume desfrînată
deschide drum de uși închise.

Și nici n-a mai rămas din toate
decît un nume ce vă ține
Și-n clipele îndurerate
La rădăcini aveți ruine.

Cîntec de nuntă

Cum, demult, cîntam credința sfîntă
Am rămas tîrziu la nunta ta
Și doar amintirea ta cuvîntă
Despre tot ce n-ai să poți uita.
Și tot cerul nopții se ridică
Pe sinistre genele-i albastre,
Mă privești în suflet și mi-e frică
Și-au rămas dezastrele sihastre.

Ca un paradox al vechii clipe,
Eu privirea nici nu mi-o privesc
Și-au rămas în pribegiri ispite
Pentru-a cugeta un gol firesc.
Tu te roagă frunzii-n rătăcire
Să îmi șteargă lacrima pribeagă
Am destulă moarte-n amintire,
Moartea și de nunta ta mă leagă.

Iar tăcerea mea e-o-ntreagă zare
Peste care ochii-ți odihnești,
Spumegînd pe-un val de depărtare
Doar instanțele îmi sunt lumești.
Înrobit, pe fardurile nopții,
Vag eu ți-am rostit o-nchinăciune,
Într-o-nrîurire de proporții
Nunta ta e-un fel de rugăciune.

Înălțarea zilelor trecute
Mă zdrobesc și totuși mă îndeamnă,
Dar o coasă veche tu ascute,
Că-i așa cum îți spuneam. E toamnă.
Și cu mîna-n chip de flăcări pale
Ochii mei îi arde și-i închide,
Am venit la ziua nunții tale,
Ieși la poartă. Poarta larg deschide.

Cînt pentru un erou

La o margine de drumuri,
În răscrucea vîntului,
Luminează negre fumuri
Aripa descîntului.
Ca un om cu fața-n soare,
Spre deșarte unduiri,
Priveghează-n depărtare
Cruci de negre rînduiri.

Pe sub plopii fără umbră,
Încadrați de-un cer sublim,
Ca un vifor moartea umblă,
Nepăsarea o privim.
Crucea stă mereu de veghe
Peste locul ce-a-nghețat
Doar la mii și mii de leghe
Crucea-i trup adevărat.

Peste umbra depărtării
Se mai văd și se citesc,
Din cuvintele uitării,
Scrișul celor ce iubesc.
Ca o undă fără nume,
Șoapte, rînduri și blestem,
Anonim, ca un pronume,
Nici nu știu cum să-l mai chem.

În genunchi, în miini cu-o floare
Pentru el, pentru trecut,
Jeluiesc fără uitare
Un soldat necunoscut.
Iar de nici nu se mai știe
Cine-a fost și ce a fost,
Și-a dus moartea cu mîndrie
Și războiul i-a dat rost.

Soldat pierit,
Descoperit,
Ce umbră tu mai porți pe crucea ta?
Ai dispărut
Și-ai apărut
Ca o nădejde de a nu uita.

Vorbele lui D

Am împlinit ce-am împlinit cîndva,
Credința mea se surpă-n viața ta.
Și-am pus o mîină peste a mea mîină,
Cu a mea o literă ce mă îngîină,

Cînd tot culeg din gînduri pun accent,
Iubirea e un sentiment absent,
Cu dungi, blazoane, neagră împlinire,
Un val de vis pe frunze de-amăgire.

Și-apoi dacă mai strîngi pe D cu A,
Iluzia credinței plînge-n DA,
În toate depărtările de zare,
Noroc de faimă plin de depărtare.

Un da se schimbă ca un trist atu
Într-un întîrziat, netrebnic, nu.
Dar dacă pui accent pe fiecare,
Alături ai aluzii și hotare.

Adio deci, iubita mea cu A
Eu n-am plecat, tu nu mă întreba.
Acum nici D nu poate să mai spună
Nimic. Și A se află în furtună.

Și voi rămîne tristul D în trei
Și am să plîng răpus de anii mei.

Iarnă-n munte

Lupii urlă, urlă prin pădure
și aleargă sănii mari pe cer
Cetina de brad se înfioară,
noi venim îmbrățișați de ger.

Caii albi trag piclele de nouri,
trag albastre aure de zori
Mugurii se învrăjesc în mine,
albul nopții se prelinge-n nori.

Mai la deal un ciine stă de veghe,
munții-și poartă lacrima de alb,
Doar aici e focul ce purcede
și-ntre inimi întuneric cald.

Vifor aspru urlă în fereastră
răstignit de apele din rîu,
O săgeată mă pătrunde-n sînge
Ca un spic ori ca un bob de grîu.

Lîngă foc e-o cumpănă tîrzie
pe un maldăr mîngiind scînteii,
Apa plînge, nici nu vrea să știe
Că-i otravă numai cînd o bei.

Și în nopțe pururi lupii urlă,
urlă vîntul ceața timpuriu,
Sănii albe se tot duc în treceri,
dimineața pleaca în pustiu.
Voineasa

Nins de foc

Trupul tău e ars de focuri sfinte
Și prădat de cele șapte zile
Stinge lampa, fii cea mai cuminte
E-ntuneric, clipele-s umile.

Lasă-ți ochii prada mea veciei
Și îmi pune-n palmă încă șoaapte,
Tu-ntinezi o mreață-a bucuriei
Cu-ntunericul de încă-o noapte.

Lacrimi ne șiroiesc pe gură
Și-n privire-s pale și vâpaie,
E un drum spre viață ori spre ură
Ca un fulg de soare stins în ploaie.

Caii albi trag valuri mari de ceață,
Ziua nu-i grăbită să se-arate,
Până mâine-ncepe-o nouă viață
Și-or să vină îngeri să ne cate.

Vălul apei clipocește-n casă
Îl aud și inima îmi bate
Și te-arunc în foc să-mi fii mireasă
Și-am să am o nuntă-n șapte sate.

Lasă-ți fruntea albă mult spre mine,
Vreau să te privesc când îți e somn
Și-n prohodul ce-ți va aparține
O să ningă plînsul meu enorm.

Împreună

Stai liniștită, încă mai e vreme,
N-aprinde lampa, nu te-nfricoșă,
Mai prinde-mă de mână, nu te teme,
Sînt lîngă tine și voi sta așa.

Ce crezi acum cînd noaptea-i peste viață?
Curînd, curînd, în neguri amîndoi,
Din ce în ce se-mbracă totu-n ceață
Nu mai vedem privindu-ne-napoi.

Din ce în ce și urmele se curmă
În timpul ce-l avem să ne privim
Dispare-o oră și rămîne-n urmă,
A doua oară n-o s-o mai trăim.

Atît a fost sau alții-au vrut să fie,
O clipă doar și infinit apoi,
Rămîn mereu, precum demult, se știe,
O umbră a privirii dintre noi.

Eu încă stau sub plopii singuratici
Sub cerul nopții trist și nevăzut,
Doar anii mei se zbuciumă sălbatici
În clipa care-a fost și a trecut.

Stai liniștită, va mai trece vreme,
Aprinde-n amintirea mea un foc,
Și-ți amintește-n taină, nu te teme,
Din cînd în cînd de umbra unui loc.

Pentru trecut. Tatălui meu

Ca un copil ingrat îți spun părinte,
Deși, ar fi mai bine să nu-ți spun,
Tu cauți mereu scuze prin cuvinte
Și-mi amintești din toate doar ce-i bun.
Prea greu mi-a fost doar când eram mai mic
Cu lacrima-n țărîna însetată,
Acum, că mi-ai rămas, din tot, nimic,
Te chem numai pe numele tau, tată!

Rătăcitor pe-un drum de căi răzlețe
Ai pus un nume peste al meu chip
Și-ntr-un contur cu amintiri semețe
Ai zugrăvit castelul de nisip.
Te-a căutat o lacrimă-n cădere
Și-o mină de copil te-a căutat,
Vroiai un fel de searbădă putere
Fără să-l știi trăind cu-adevărat.

Îți pare rău, dar s-a sfîrșit cu jocul,
Rămîi mereu un comis-voiajor
Și ți-ai pierdut și vremea și norocul,
Eu nu-s stindardul tău biruitor.
Dar cum se trece valul, trece valul,
Tu sapi un mal în malul care sînt,
Dar tot așa se surpă-n tine malul
Ca pravila strivită în pămînt.

Astrală

Te pierd prin margini negre de abis
Perseverînd prin amintiri obscure,
Tu-ngemănezi de-a pururi zori de vis
Și un apus de soare în pădure.
Te-ai revoltat orbește-n ființa ta
Și te ascunzi trecută-n amintiri,
Revolta ta eu n-o pot accepta
Revin mereu la vechile iubiri.

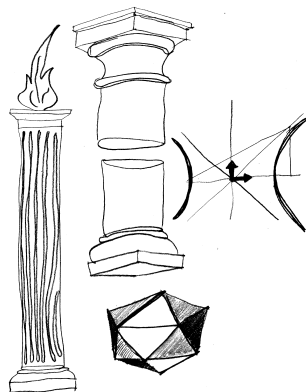
Nu mai spera la vechii zori de zi,
Sînt zori de zi luceferii de noapte
Și știi atît de bine ce va fi
Cînd trecerea prin vreme-nseamnă șoapte.
Tu o să-ți pierzi tot timpul numărînd,
Ce stele sînt în galaxia noastră,
Și totuși după doi e trei la rînd
Și ceața nopții e mereu albastră.

Precum în alte lumi nu se cunosc,
Pier stelele și nu se iau în seamă
Doar în plăceri abia se recunosc
Iubirile ce-n patimi ne mai cheamă.
Și-abstractizînd o frunză-ncărunțită
Lumina gheților răsare-n soare
Și cerul e o taină răzvrătită
Deasupra biruinței ce ne doare.

Și pleci în fapt spre clipa vieții tale
Cu propria izbindă ca dorință
Trăind în bis-uri, vînturi și rafale
Dă viață morții mele din neființă.
Precum vroiai să fii o stea anume
Cu ropote în roiuri de lumini
S-a-ngemănat puterea-ntr-al tău nume
Pierzîndu-se în șoapta ce-o suspini.

Ești simțămînt ciudat de niciodată
Și cerul zace în pămîntul stors
Într-o Lactee Cale demodată
Pe unda amintirii de întors.
Și tot ascultă stelele uitate
În mersul lor tîrziu spre Orion
Ca să clădești ruine de palate
În care să-ți pierzi pasul monoton.

Păstrează sfînta ducere spre taină
În ceața vîntului de cer stingher
Și-mbracă-te într-a pustiei haină,
E-atît de frig în ziua de mister.
Decapitează flacăra arzîndă
În cel mai îngeresc și tragic dans
Și dăruiește o suflare blîndă
Acelor puncte, puncte din suspans.

Ultimul discurs

Bate vînt de jar
Stelele ce-apar.
Ne-apucăm acum
S-adunăm din drum
Vechiul sentiment.
Dar ce-a fost, a fost,
Nu mai are rost,
Eu mă dau înfrînt,
Nu mă mai avînt.
Astăzi sînt absent.

Am sosit grăbit,
Jocul s-a sfîrșit,
Totul e-n zadar,
Visul e coșmar,
Tainic răsfațat.
Ne-acuzăm cu zel
În chip și în fel,
Dar acum trăind,
Vorba nesfîrșind,
Șoapta a-nghețat.

Înscenăm furtuni,
Evocăm minciuni
Și sfîrșim plîngînd,
Flacăra arzînd
Se preface-n fum.
Porți în umbra ta
Fapta ta și-a mea.
Timpul a trecut,
Nu ne-am cunoscut,
Azi n-avem nici drum.

Ce n-am înțeles
Are un alt sens
Și-o să fim cumînți,
Să ne dăm înfrînți
Măsluind nevoi.
Nu mai am cuvînt
Să-ți fiu legămînt
Doar un gînd e bun,
Adio îți spun,
Pentru amîndoi.

Și nicidec un gând
Să nu-l pui la rînd,
Mergem tot la greu
Cu pasul mereu
Vînturînd nisip.
Tu te vrei să fii
Vis în armonii,
Dar ce a trecut
E prea cunoscut,
Ni-l citim pe chip.

De păstrezi ceva,
Nu mă întreba,
Chiar mă pot mîndri
Tot ce-a fost va fi
Și cred în prăpăd.
Du-te-n lumea ta,
Nu te frămînta,
Nu visa iubiri
Cînd în amintiri
Numai nopți se văd.

Eu, ce mai gîndesc?
Ori te mai iubesc?
Umbre mă înving,
Sufletu-mi încing
Și toate-mi spun: Nu!
Oriunde m-aș duce,
Umbra ta mi-e cruce.
Te blestem suspect,
Nu mai pot s-accept...
La adio, tu!

Ce a fost, a fost,
A fost și-a trecut
Nu mai are rost
Nici ce-am cunoscut.
Ce am fost cîndva
Nu vom fi nicidec,
De-a rămas ceva,
Povestim în gînd.

Exil

Retras în grota mea sinistră,
etern presat de gânduri mari,
Sfărmat în falduri și cornișe,
rămîn pustiu printre ghețari.
M-afund în sfera glaciară,
mă prinde-n veșnicia ei,
Rămîn de-a pururi exilatul,
exil îmi e groapa cu lei.

Retras în lumea sechestrată
mereu mă duc spre înapoi,
Punînd ca semn de încheiere
destinul împărțit la doi.
Mă-nchin în sfera mea perfectă
păstrînd oceanul înghețat,
Sînt mîndru doar de șoapta spusă
și mă las veșnic exilat.

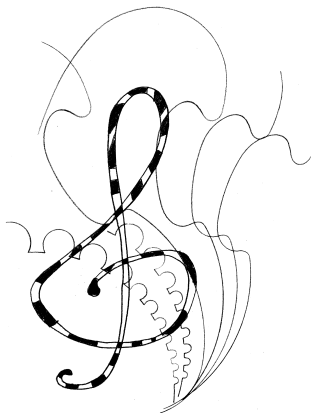
M-acceptă tainic astă lume
cu tot accentul meu de ieri,
Dar nu mă-nchin către minciună,
voi pune gîndu-mi barieri.
Rămîn în sfera glaciară,
rămîn etern teribil vis
Însingurat cu tot cu viață,
ca un zadarnic compromis.

O lume rece ce scînteie
o văd cu ochii mei, orbind,
Dar orice-aș spune și așa face,
Mă regăsesc, în gol privind.
Degeaba fac o faptă bună,
eu tot altfel sînt înțeles
Și viața mea, deja uitată
e un exil mereu cu sens.

Cîntec hoinar

Ca să fiu mai lîngă tine,
I-am zis drumului: Grăbește!
Și-am înfipt un cui în mine
Ca să văd cum înroșește.
Și să-ți fiu apropiat
Le-am spus apelor: Uscat!
Și-am pornit pe nori de fum,
Tot pe drum, pe drum, pe drum.

Ca să fiu mai lîngă tine
Le-am zis apelor: Vreau focul!
Și-am înfipt ursita-n mine
Ca să-mi știu deplin norocul.
Și să fiu așa cum sînt
Cerului i-am zis: Pămînt!
Și-am plecat ca și acum
Tot pe drum, pe drum, pe drum.
Izvoare-Balta Verde

Rug fără lege

Noi ce-am jurat pe-un rug de iarbă verde
Și conspirăm pe ultimul egal,
Jurăm eternității că se pierde
În cel dintâi și-n ultimul total.

Legalizînd pe ape-nstrăinarea
Pornim spre infinit din doi în doi
Iar cînd vom fi sfîrșit și depărtarea
Ne vom lega de clipa de apoi.

Rebeli fiind, pe-un spic de mărăcine,
Ne vom tîri uitatele poveri
Ca tot ceea ce azi ne aparține
Să fie taina nopților de ieri.

Desculți, prin frunza galbenă, uscată,
Vom răvăși doar zori de dimineți,
Și într-un zbor de clipă renegată
Ne vor zdrobi noiane de peceți.

Iar ceasul cînd o fi să bată ora
Noi vom jura pe apa și pe flori
Și-n ochii noștri și ai tuturor
Se vor ascunde stelele în nori.

Tot noi ce-am cunoscut și neștiința
Fiind păcatul lumii blestemat
Vom despica în două biruința
Ca pe un val la maluri înghețat.

Și astfel jurămîntul fără lege
Pe suflet ne-a sădit un legămînt
Și lumii ce-am clădit-o îi sînt rege
Iar tu regina mea cu nume sfînt.

Imposibilul nume

Paloare de lumină sfișiată
Eu te cuprind la fel de neclintit
Și îmi rămii ispita minunată
Ce niciodată nu m-a ispitit.

Cînd ți-am atins, în mînă, mîna caldă
Tăișul ochilor tu l-ai înfipt
Și-nțelegînd o noapte pururi albă,
Tu ai țipat iar eu n-am auzit.

Ai răvășit o clipă anonimă
Cu ochii ca un soare-n asfințit,
Și clipa a rămas ultima crimă
Ce te-a vîndut pe-un soare răsărit.

Și te-a furat ca și pe orișicine
O lungă depărtare între noi
Și cum rămas-ai singură cu tine,
Eu am aprins o flacără de-apoi.

Și va fi noapte, stele m-or cuprinde
Tu ai să țiți de parcă am s-aud,
Comercianții amintiri vor vinde
Și vînturi reci vor bate dinspre sud.

Tu vei păstra uitată amintirea
Și ai să plîngi cîndva din cînd în cînd,
În lună oglindindu-ți lung privirea
O toamnă îți va fi al nopții gînd.

Paloare sfișiată de lumină,
Eu îți cuprind un nume ispășit
Și noaptea de-al meu nume se anină
Cu numele ce nici nu l-am rostit.

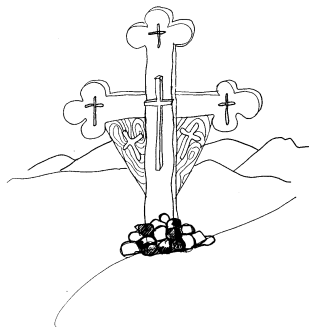
Plecînd ți-am prins în mîini o mînă rece
Și ochii i-ai închis în semn de rugă
Ca să-ți înalți îndemnul spre o lege
Ce am slujit-o în plăceri ca slugă.

Și ca un stil retoric de speranță
Chiar ochii mei o clipă s-au închis
Ca să învingi a lumii cutezanță,
Ca să învigă prea frumosul vis.

Sărutul tău a fost un bulb de gheață
Ce s-a înfipt în suflet și în gând
Și mi-au rămas privirile în ceață
Simțindu-ți chiar și inima plângând.

Adio, tu mi-ai spus cu vocea stinsă
Adio, eu ți-am spus și am plecat,
Cu inima de viața-n veci pătrunsă
Și de al nopții neștiut păcat.

Sântămăria-Orlea

Cînt hoinar

Sînt un hoinar rătăcitor,
Munții-i iubesc, de ei mi-e dor.
La ceas tîrziu plutesc în zări
Mă cheamă-un dor de depărtări.

Și n-am nimic, nimic al meu,
Înaltu-mi e eternul zeu
Îmi este sfînt tot ce-i mai greu
Și hoinăresc, hoinar mereu.

Sînt un drumeț, rătăcitor,
Către înaltul norilor,
În zori de zi eu plec spre zări,
Mă cheamă-un dor de depărtări.

Și unde-n cer amețitor
Plutesc vulturi în zborul lor,
Acolo sînt dacă ți-e dor,
Iubito, gînd biruitor.

Sînt un hoinar precum mă știi
Și rătăcesc spre zări pustii,
Și dacă-n noapte mă veghezi
Haide și tu și ai să vezi.

Povestea care, ți-am mai spus,
Ai s-o trăiești pe creste sus,
Vei vede soarele-n apus
O umbră-a crucii lui Iisus.

București, 01.09.1985

Mă numesc

Mă numesc în șoaptă
Cerul rece-al nopții,
Mă numesc culoare,
Mă împart proporții.

Mă numesc în taină
Marea rece-a iernii,
Mă numesc albastru,
Mă împart vecernii.

Mă numesc în gânduri
Munte-n apă rece,
Mă numesc izvorul
Îzvorit să sece.

Mă numesc albastru,
Mă numesc culoare,
Mă numesc, știu bine
Floare fără floare.

Mă numesc albastru,
Floare fără floare.

Poveste

Pe-acest pământ cuprins între pământuri
O lume se coboară și ridică
Și bat mereu, mereu, aceleași vânturi
Cu lacrimi de curaj și zbor de frică.
A tuturor e lacrima pribeagă
Din chipul ce-n pădure pribegeste
Dar nimeni nu mai vrea să înțeleagă
Povestea care iar se povestește.

Poveste iar și iarăși începuturi,
Potopul peste noi iar năvălește
Și reclădind o arcă sînt un Noe
Ce-n lume cu-nceputul o pornește.

Într-un neant rănit de marea-n spume
Se-nalță o sentință funerară
Și lumea tuturor le pune nume
Ca un blestem și rugă de fecioară.
Al nimănui rămîne zborul tainic
Ce dintre vechi apusuri răbufnește
Și, ca un rug, poruncitor, năvalnic
Povestea mea din nou se povestește.

Poveste iar și iarăși începuturi,
Potopul peste noi iar năvălește
Și reclădind o arcă sînt un Noe
Ce-n lume cu-nceputul o pornește.

Etern ca o firavă rădăcină
În rădăcini eu tot rămîn o viață
Să caut o povară în lumină
Răpusă de-o tirzie dimineață.
Și iarăși, încă-odată, ca-n poveste
Cu coasa veche finul se cosește
O lume se sfîrșește fără veste
Și-n ultima ei vorbă povestește.

Poveste iar și iarăși începuturi,
Potopul peste noi iar năvălește
Și reclădind o arcă sînt un Noe
Ce-n lume cu-nceputul o pornește.

Colț de pâine

Mi-am îmbrățișat destinul
Îmi e dor de absolut,
Și-mi ascund în ochi suspinul,
Hohotind necunoscut.
Mă așteaptă ne-nfrică
Steaua zilelor de mîine
Și mai jur încă odată
Pe un colț de pâine.

Din destin, povești și faptă
Îmi deschid un pașnic drum
Dar iubirea stă și-așteaptă
Focul urmelor de scrum.
Cînd mai plec, e-nșingărată
Chiar de viața mea de cîine
Și mai jur încă odată
Pe un colț de pâine.

Din izbînda lui Ulise,
Mi-adun umerii sfărmați,
Ascult șoapta din culise
Și mă rog la ani uitați.
Eu sînt eu și, niciodată,
N-am să jur pe-o zi de mîine
Dar mai jur încă odată
Pe un colț de pâine.

Arunc Biblia la spate
Și Coranul pun pe jos,
Am un dor de libertate
Într-un cînt evlavios.
Și în ziua-ntunecată
Ochi și viață ca de cîine
Mai jura-vor încă-odată
Pe un colț de pâine.

Cînd iubirile mă cheamă
Îmi e dor și nu mi-e dor
Și-mi dau viața fără teamă
Și-aș muri să nu mai mor.
Și-aș pieri plutind odată
Către faptele de mîine
Și mai jur încă odată
Pe un colț de pâine.

Două picături

Îngemănînd trecutul într-o rază
Cu cele două lacrimi pribegite
Exasperarea doar ne mai păstrează
Pe noi, ca putregaiuri infinite.

Și-n para focului de lemne arse
Ca două picături de vis, stinghere,
O patimă a cerului se sparse
Și am rămas striviți de emisfere.

În urma noastră lunecau pustiuri
Spre taina undelor tot mai fugare
Iar timpuri sfîșiau în nori tîrziuri
Rănite de-o inversă întîmplare.

Fugeai spre două lacrimi reci și ude
De-atîtea flăcări stinse în privire
Și se plîngea o toamnă că n-aude
Decît de-un prag trecut în amintire.

Plutea pe cer enigma tuturor
Din asprele însemne ale nopții
Și-n miezul clipei se frîngea și ora
Ca două picături între proporții.

Și între libertăți tot mai abstracte
Din frunzele ucise curgea sînge
Iar mugurii de ceață dinspre noapte
Luau, în parte, parte spre a-mi plînge.

Eu doar plîngeam, ori nu, ca orișicine,
Rizînd de orga vîntului prin ploaie,
Plîngeai destul, destul spre-a-mi aparține
Simțînd cum pribegia mă îndoiaie.

Și a mai fost, îngemănînd trecutul
Cu două lacrimi triste și-nrobite
Să ne păstreze-ntregi necunoscutul
Ca pe aceleași umbre răstignite.

Un ordin hărăzînd o lege-n ape
Se-ntinde neștiut și pe pămînt
Doar vulturii mai vin să se adape
Cu aripile arse de avînt.

Cîntec de seară

Ionelei

Amurgul singerend se întristează
Pe-ngemănarea pașilor din ceas
Și se revarsă într-a stelei rază
În toată dimineața ce-a rămas.

În pasul ochilor peste risipă,
Din universul rupt în univers,
O-ntreagă deznădejde se-nfiripă
De n-ar mai fi finalul nostru mers.

Și-astfel o noapte caldă și firavă,
Aruncă raze de exil frumos,
Prin marea mea-s de-a pururi o epavă
Iar tu străbați un infinit pe jos.

Din mîngîierea privegherii tale
În ochii mei destinul ți-ai robit,
Și ți-ai clădit de-atîtea ori o cale
Spre visul ce-a rămas de neclintit.

Prin infinitul ce l-am pus la cale
Ai luat în pază visul călător,
Urcînd mereu, mereu, mereu agale
Rămii izbînda mea de-nvingător.

Și în căușul palmelor, arzîndă,
Pe fruntea mea strîngi trecere prin rost,
Să tot rămii a zilelor prea blindă
Cînd noaptea voi fi iarăși cel ce-am fost.

Dar tot mai faci de pașii tăi risipă
Cînd pașii mei în lacrimi se opresc
Și mă culegi din datină o clipă
Ca peste clipe tot să mai trăiesc.

Și-n taina picăturilor de ploaie
Firesc, nefiind, în lume mă păstrezi,
Ca-n lacrima ce-n ochii mei șiroaie
Să-nving tot eu și tu să-mi tot cedezi.

Dar tu, ființa mea cea mai aproape
Din palmele firave mă clădești
Și pe-nserarea zilelor în ape,
Făcînd risipă tot mă mai iubești.

Viața mea

Doamne, dă-mi ce n-am din toate
Și ia-mi tot ce vrei să-mi dai,
Dar mă lasă-n libertate
Să-mi pierd vorbele prin grai.
Viața mea-i o urmă-n urmă,
Pas al umbrelor din suflet
Și cînd drumul mi se curmă
Mai rămîn doar gînd și umblet.

Nu-mi împrumuta secrete
Pentru gîndul meu cazon,
Căci mă trec pe îndelete
Și-l înving pe Cupidon.
Viața mea de-i nemurire
Eu mi-o-mbăt cu scrum de sare,
Vreau o clipă de-mplinire
Și să pier în zori de zare.

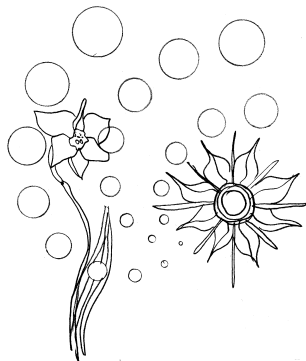
Am un drum ce-mi spune tare
Că se-mparte ne'ncetat
Și în nopți de așteptare
Mă simt eu îndepărtat.
Viața mea! O, nu-i nimica,
Stau ațiția să mă-nvingă,
Mă arăt că le-aș ști frica
Dar răspunsul vrea să-i frîngă.

Demon sînt cînd spune-o lume
Și pot fi chiar Dumnezeu,
Dar rămîn un simplu nume
Și sînt veșnic numai eu.
N-am decît o primăvară
Pentru vara care vine
Și-o aștept de astă seară
Spre a-mi plînge de destine!

Nu cerșesc și nici n-am milă
Însă viața mea-mi doresc
Răbufnire de idilă
Dintr-un gînd copilăresc.
Dar, mă rog, am vorba plînsat
Și zîmbesc cu ochi de gheață
Ca să zbor în al meu umblet
Către șoaptele din ceață.

Sînt problemă din problemă
Ca să fiu ceea ce sînt
Iar apoi răsar dilemă
Și prin viață mă avînt.
Umbra tristului zburdalnic,
Ce se zbate-n gînd de iarnă,
Mă așteaptă, plînge falnic
Și vor gînduri să mă cearnă.

Mă-nfășoară-o sfîntă ceartă,
A luminii ce mă vrea,
Și tot vrea să îmi împartă
Tot ce are viața mea.
Nu-mi da Doamne! Ai dreptate,
Mai există nori și ceață
Și mai zace-n lașitate
Chiar dorința mea de viață.

Dînd nume

Iubita mea, nu mai privi spre munte,
El e cuprinsul pașilor în doi,
Doar norii-n rotoacele cărunte
Privesc fără de milă peste noi.
Din munți am cumpărat blestemul mării
Ce mă lega de zidul plin de moarte
Și, ca un semn, pe ceasul depărtării
Am pus mereu speranțele deșarte.

Și mai rostește sacadat poemul
Ce-n litere de sînge a fost scris,
Îmi dă tîrcolare noaptea cu îndemnul
Acelor creste legănînd abis.
Am pribegit în munți odinioară
Cu apele în susur de văpaie,
Dar cerul peste munte se coboară
Și roua dimineții-n ochi șiroaie.

Să nu privești spre muntele-n furtună,
Prea multe dintr-odată s-or ivi
Și-n mine vei fi tu, și împreună
Ca doi copii dezastrul vom privi.
Tu ai să-mi spui chemarea împlinirii
Cînd vulturii roti-se-vor sub stele
Și din cascade, strana amintirii,
Va legăna-n pădure gînduri grele.

În nimbul creștelor cu capre negre,
Un chip de zeu privirea va veghea
Și-n jurămîntul focului din pietre
Ai să rămîi tîrziu, tîrziu, a mea.
Atunci să spui pădurii seculare
Pămînt îmbrățișat de cer în rugă
Și-om fi aproape cît e depărtare
În pasul cerbilor ce dau să fugă.

Lainici

Frunză verde depărtare

Frunză verde depărtare
Ai fost cândva zbuciumare,
Fată fără de hotare.
Apă-mprăștiată, rece
Haide fată, te-oi petrece,
Cerul trebuie să plece.
Și ridică acum clipa
Precum umbletul aripa,
Peste fete-i doar risipa.

Frunză verde rătăcire
Ai fost cândva amintire,
Fată fără împlinire.
Abur rece de-ntîmplare
Haide fată și fii tare
Cerul e doar o eroare.
Și din noapte te ridică
Să îmi fie mie frică,
Fată mare, fată mică.

Frunză roșie de nucă
Ai fost cândva dor de ducă,
Fată-n ceruri te aruncă.
Apă-n abur de ursită
Haide fată, fii iubită!
Cerul tot e o ispită.
Cer topit tu înverzește
Să văd clipa omenește,
Fată, fată, fericeste!

Frunză galbenă de sînge
Ai fost cândva... O, nu plînge,
Fată, lacrima înfrînge.
Apă prinsă-n rădăcină
Haide fată, fă lumină,
Dimineața o să vină.
Și spre noi în ochi ridică
O privire fără frică
Noaptea-i mare, noaptea-i mică.
La nuntă

Mințita iubire

*De crezi încă visul iernatic
În palmă rămii unduire,
Eu însă-ți închin emblematic
Această mințită iubire.*

Te-ai năpustit ca și o fiară
Și m-ai robit cu vis cu tot.
Cînd m-ai schimbat din piatră-n ceară
Ai și plecat, plecînd, socot.

Și ai plecat fără cuvinte,
Nici umbra nu ți-o mai zăresc,
Și-am invațat că vorba minte
Și-aș vrea uitînd să te iubesc.

A fost minciună sau iubire
Ori născociri din gînduri aspre?
Ai fost, ce-ai fost? Și-n amintire
Îți numeri visele-n dezastre.

Spui vorbe multe, vorbe bune,
Te înflorești și desfrunzești,
Dar abia chipul mării spune
Dezastrul care-l pribegеști.

Tu joci în cărțile-mi pe față
Șuvița de nisip în valuri
Și ploi de maluri și de gheață
Se înfășoară-ncet pe maluri.

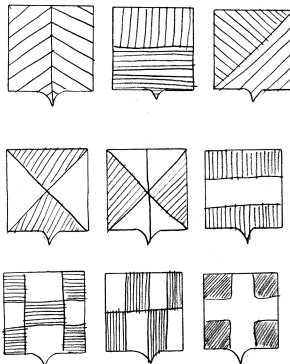
Rămii, cea-i fost, și azi esti urmă
Al toamnei vis de începuturi,
Iar faptele ce-n suflet scurmă
Sunt uragane, nu doar vînturi.

Apoi de te arunci în luptă
Luptînd cu ploaia de confuzii
Ai să-nțelegi privirea ruptă
În veșnicia cu iluzii.

A fost minciună sau iubire
Ori născociri din gînduri aspre
Ai fost ce-ai fost! Și-n amintire
Îți numeri visele-n dezastre.

Te-ai năpustit ca și o fiară
 Și m-ai robit cu vis cu tot.
 Când m-ai schimbat din piatră-n ceară
 Ai și plecat, plecînd, socot.

Și ai plecat fără cuvinte,
 Nici umbra nu ți-o mai zăresc,
 Am învățat că vorba minte
 Și-aș vrea uitînd să te iubesc.

Mai stai...

Mai stai cu umărul alături
Atîtea să ne povestim,
Ne-or bate albele omături
Și sub zăpezi o să albim.

Ne vom întoarce plini de sete
Prin nori cu iz de trandafir,
Ca două albe siluete
Ce vor plăti același bir.

Mai fără gînd, fără cuvinte
Povestea noastră s-o rostim
Pe drumurile ce ni-s sfinte
Către tîrziu să dăinuim.

Și stai alături, lîngă mine,
Eu gîndul nu mi l-am sfîrșit,
Ființa mea îți aparține
În tot ce-avem de împlinit.

Cu toată vechea întîmplare
Ca stea te-nalț către etern
Și, peste lună, peste soare
Omături albe-n noi se-aștern.

Și stai, mai stai, mai stai alături
Atîtea ne vom povesti,
Sub negrul albelor omături
Să fim cînd ne vom aminti.

Mai stai alături, lîngă mine,
Să pot trăi, să pot spera,
Cu gîndul care mă susține
Eu te numesc chiar viața mea.

Și stai cu umărul alături
Atîtea ne vom povesti,
Ne-or ninge albele omături
Și sub zăpadă vom albi.

Setea de nălucă

Exist ca o taină cu gîndul,
Amprenta îmi e semnătura,
Iar palma aceasta-i măsura
Ce-n două împarte tot rîndul.

Prin vorba din visele tale
Alerg ca un trup de furnică
Și-atît mi-e de rău și de frică
Dar tot te aștept pe-a ta cale.

Pătînd sinonime cuvinte
Pun bază pe ultima șoaptă,
Ca totuși în ultima faptă
Să plec înapoi și-nainte.

Ferit, peste-o soartă cumplită
Un gînd răstignit mă răpune,
În era credinței, să sune
Ca zvicnet și dor de ispită.

Atît cît acum îmi e sete
Mai multe izvoare șiroaie,
Dar beau numai apă de ploaie,
Și mîngîi doar vagi siluete.

A vîfor cu rang de văpaie
Se zbugiumă-n toate infernul
Iar noapte îmi este însemnul
Și alte izvoare șiroaie.

De-acum am stindardele rupte,
Și pragul de noapte îmi cere
Fundalul eternelor ere:
Doar văi cu prăpăstii abrupte.

În zi și în noapte mi-e sete
Și-i mîl, numai mîl în izvoare,
Și plouă. Și ploaia mă doare,
Doar umbrele trec, incomplete.

Astfel...

Astfel, nu știu nici întrebarea,
 De-ar fi prin vorbe să-ți răspund,
 Prin gînd uitat mi-e răzbunarea
 Ca nori de viață să ascund.
 Și cum nu-mi știu deplin puterea,
 Doar fape-n vorbe mai sădesc,
 Dar cum mă paște iar durerea,
 Ti-aș spune... nu-mi mai amintesc.

Din cîte vreau ca amintire,
Blestemul meu mă va robi
Și, ca supremă fericire
Mă-ndeamnă spre a și iubi.
Apoi prin gînd de întîmplare
Mai număr iar din doi în doi,
M-apucă dor și disperare
De vremuri vechi și vremuri noi.

Ascuns prin ne'nțelese timpuri
Cînd toate sînt hotar strivit,
Ca un castel între nisipuri
Voi fi tot eu, și n-am mințit.
Din toate cite-au fost să fie
Și cite să mai fie-au fost,
Mi-adun și-a mea copilărie
Deși nu are nici un rost.

Și prin povești nenumărate
 La toate cite-au fost, mă-nchin,
 Și plin de visuri spulberate
 La vechiul meu motiv revin.
 Și-apoi îmi înfășor cu sete
 Alăturarea ce n-o am,
 Cu gînd în gesturi prea încete
 Mai cred norocul meu infam.

Doar printre gânduri exilate
Cu viața-mi răzbătînd prin vremi,
Pe căi de munte, neumbrate,
Alături sînt, să nu te temi.
Cînd toți încep să mă vorbească
În suflăt de-ai să îmi citești,
Te roagă noaptea mea firească
Să uiți ce nici nu-ți amintești.

Culege taina ce se-așterne
Pe tot ce murmură nătîng,
Și-apoi în șoaptele-mi eterne
Ascultă-mi inima. Și plîng.
Așa, acum, știi și tu bine
Că-n tot ce ești, e gîndul meu,
Nimicul vechi mă mai reține
Să te iubesc, astfel, mereu.
31.04.1984

Eu n-am să pot ieși

Eu n-am să pot ieși cu tine-n lume,
Că nu-s decît așa cum sînt, firesc,
Eu n-am decît atît, atît, un nume
Și-mi poartă grija faptul că iubesc.

În ape focurile ard trufie,
Eu n-am să pot nicicînd să-ți dăruiesc
Decît un nume ce mereu se știe
Înlănțuit pe-un ideal firesc.

Tu n-ai să poți ieși cu mine-n lume,
Cum eu nu urc, tu nu ai să cobori,
Tu ai părinți și ai al lor renume,
Eu n-am decît apus și primii zori.

În flacăra de vise arzătoare
Eu am să ard și fără să m-aprind,
Și-astfel iubindu-te ca pe o floare
Puterea-mi stă în gîndul suferind.

Dar n-am să pot ieși cu tine-n lume,
Ca nu cumva eu viața să-ți restrîng,
Eu am onoare și un biet pronume
Și-n sufletul astfel ursit mă strîng.

Dintr-un-nadins ce mi-i contradictoriu
Aș vrea să fim mereu, numai noi, doi,
Iar tu-mi declari acum prea provozoriu
Că adevărul veșnic sîntem noi.

Eu pun accent pe toată bucuria
Tu însă pui pe bani și pe averi,
De fel nu știi de îți mai porți mîndria
Ori dacă știi vieții ce să ceri.

Eu nu mai am cum să mai ies vreodată
Cu tine-n lumea mea sau lumea ta.
Cu viața mea atît de zbuciumată,
Te rog de pe acum a mă uita.

Eu n-am să pot ieși cu tine-n lume,
Tu n-ai să ieși cu mine nicăieri,
Tu ai părinți și ai al lor renume,
Eu am atît: doar anii mei mizeri.

Pîrîul cerbilor

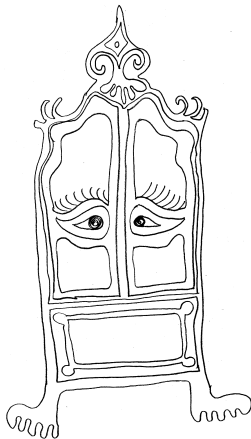
De înțelege, dă mîna ta fierbinte
Și cată-n ceață drumul spre mister,
Ridică numai ochii către cer
Mergînd doar înainte, tot 'nainte.

Miros de fin în gură mi se stinge,
Un luciu albastrui în vorbă ard
Și-mi port privirea-n luptă ca stindard
Care încet, definitiv, învinge.

Ferigi de sînge urme-nvăpăiază
Și locuri tănuite pun în drum,
Ca un bandaj, din tîmple-mi iese fum
Și lăcrimează în priviri o rază.

Pîrîu de lacrimi se ivește-n cale
Și drumul tot mai urcă-n munte, mult,
Dar se ivește într-un trist tumult
Ca s-așteptăm arzînd ferita-i vale.

Într-un tîrziu veghindu-ne lumina
Vom pune pasu-n ape ca-ntr-un nimb
Și ne-or veghea de rele și de timp
Din ceruri cerbii. Prinde-mi mîna.

Într-o privire

Cînd ochii mei în taină se vor stinge
Oprește tîmpla să nu cadă-n foc
Și o păstrează, ca să poți învinge
Parade onorifice în joc.

Și-n colbul alb al ochilor din noapte
Îți caută o parte ce-i a ta
Și lasă lacrima să cadă-n moarte,
A nu mai fi nu-nseamnă a uita.

Îți las un strop din sîngele din mine
Tihnit la mese roase de onor,
E-ntreagă șoapta ce-ți va aparține
De-o fi să mor, de cîndva am să mor.

Un vreasc de pași pe urme se aprinde,
Tristețea le dă foc din cap de drum,
Încet, tristețea iar te va cuprinde
În nori de praf și iar de nu știu cum.

Pornirea se va stinge-n gongul nopții,
Cu-atîtea cite-au fost, eu te-am iubit
Și de-am învins și fapte și proporții
Acum e doar tîrziu și-s obosit.

Păstrează, ca un semn, într-o privire
Mirifica putere de-a pieri
Și-n taina lăcrimată de iubire
Te voi iubi și-atît cît voi muri.

Nu se stinge, nu se-aprinde
Lacrima ce te cuprinde
E atît ce poate fi.
Urmele de foc dau focuri
Viața-i gîndul unor jocuri
Și mereu te voi iubi.

Poetul întristat

Cum nimeni nu-i mai poartă hram de soartă,
Adesea îmbrîncit și alungat,
În calea lui înalță-o nouă artă
Poetul, fiind mereu însingurat.

Prea mulți se cred că îl cunosc prea bine,
Vorbesc atîtea, multe, neștiind,
Dar printre vorbe aspre și puține
Poetul e un veșnic suferind.

Cînd alții noaptea albă-n gînduri cată
Și se pretind mai sus și mult mai sus,
Poetul, cu o viață întristată,
Se încălzește-n soarele apus.

Rupînd din viața sa propria viață,
Enigma-i o citești în soarta ta,
Și bate drumuri prin noroi și ceață,
Nu vrea să știe gîndul a-și uita.

Idilele sînt nopțile-i de taină
În care a visat și-a tot sperat,
Dar îmbrăcat într-a vegherii haină
De-a pururi a rămas însingurat.

Poetul e un nume-al amintirii
Doar peste vreme nume el avînd,
Pătînd sintagma rece-a împlinirii
Cu ochii care rid ades plîngînd.

Și nu mai sînt reproșuri în condiții
Cînd zorii vin o nouă zi grăbind,
Doar tîmplele-i arzînde-n repetiții
Mai bucură poetul suferind.

Nici roua bucuriei n-o mai știe
Ades nemaifiind, ades pîlînd,
Aprinde-un foc meschin ca o mîndrie
Și-n timp ades el moare suferind.

Maria

Și bate ceasul, plec de-acum
Și plec mereu pe-același drum,
E drumul meu pe care-l am
De cînd prin stele rătăceam.
Te-ai așezat cu gînd senin
În visul meu de toamnă plin
E toamnă, trebuie să pleci
Maria mea am ochii reci.

Și ochii-ți sînt la fel de reci,
Cu ochii-n lacrimi mă petreci
Eu plec, dar unde nici nu știu,
Iar de-am să vin va fi tîrziu.
Cu șoapta-nceată îmi vorbești,
Îmi spui că tot mă mai iubești,
Eu tac, rămîn cu a tăcea,
Adio deci Maria mea.

Adio dar, și sec și crud,
Nici nu mai văd, nici nu aud,
E-un gol imens, pămînt și cer,
Nimic nu-ți dau, nimic nu-ți cer.
Și iar o iau de la-nceput,
Nici ochii nu ți-i mai sărut,
Doar mîna ta, Maria mea,
Privește, asta-i viața mea.

Maria, plec, nu mă uita,
Rămîi pustie-n lumea ta,
Plecând la drum doar tu-mi ramîi,
Cu chipul tău mă mai mîngîi.

Așa cum...

Așa cum am fost
nici nu mai știu
și în ochii tuturor
parcă ninge cu aripi de ploaie
în picături de rouă
cu culori de curcubeu.

Așa cum am fost
nici nu mai sînt
și în vorbele tuturor
suflă un vînt cu pale de foc
și aburi de sînge
arzînd în culoarea frunzelor uscate.

Așa cum am fost
nici că mai pot gîndi
și în urechile tuturor
tună cu răcnete desperate
în ropote de orgă,
Allegro și Piano.

Așa cum am fost
nici nu mai știu
și privirile tuturor
mai plîng în ochii mei
cu stelele amintirilor
răpuse de amintirea stelelor.

Așa cum am fost
nici nu mai știu
și nici nu mai sînt
ci numai priveghez
cu ochii în vînt
privirile tuturor.

Totuși sînt
Așa cum am fost.

Motivație

De-ai fi cu mine, n-aș mai pierde clipa,
Nu aș mai fi în nopți rătăcitor,
Aș împărți mereu la doi risipa
Și aș robi sentința viselor.

Am tot trăit în clipe și în vise,
Mi-a fost destinul fructul interzis,
Dar azi revin din drumul lui Ulise
Și mă renasc strivindu-mă în vis.

Am fost hotar nestăvilat de forme
Răzvrătitor de drumuri și hotar
Și răstignind întunecări enorme
Am tot trecut prin vreme în zadar.

Am fost mereu când frunză vestejită,
Când floare ce mereu s-a dăruit,
Dar te-am găsit minune și ispită
Și tot trecutu-n tine s-a strivit.

Redevenind stindard de luptă dură
M-am regăsit și renăscut în zori.
Din scrum, din adieri și-a vieții zgură
Am reclădit uitate sărbători.

Te-ai dăruit strivindu-mă în viață
Ca să-mi redai motivul de a fi,
Și răvășind în zori o dimineață
Vom re trăi mereu această zi.
Codlea

Între da și nu

De ți-e greu să mai rostești cuvinte,
Te întreabă-n fapte ce rostești?
Cum orice protest e-o rugămintă,
Eu sunt un hotar ce ți-l dorești.

Peste gând hoinar ca o-ntrebare
Trec prin tine șoapte și chemări,
Ca venind mereu din depărtare,
Să-ți găsesc răspuns la întrebări.

Între absolut și împlinire,
Eu am pasul meu de călător
Și mereu îți sunt o amintire
Prinsă-ntre clepsidră și decor.

De ți-e greu să-ți rostuiesti uitarea,
Te întreabă cum ești acum?
Și cum valul mării spală marea
Drumul meu se-nchide-n al tău drum.

Ca un adevăr al vieții noastre,
Eu rostesc cuvinte și tu taci,
Dar privind mereu spre zări albastre
În tăcerea ta mai mult îmi placi.

Și cum greu îți e să-ți vezi privirea
Vei fi șoapta ce o îplinești
Și lăsând în urmă ne-mplinirea
Îmi vei spune chiar că mă iubești.

Între da și nu
Stai mereu doar tu
Ca un vis ce nu vrei a-l uita,

Între nu și da
Plînge viața ta,
Doar răspunsul meu te va-ntreba.

Da mereu cînd tu,
Îl dorești pe nu
Și privești un cer înseninat,

Și mereu doar da
Cînd speranța mea
Va deschide ceru-ncătușat.

Vîrciorova

Și de-ar fi...

Și de-ar fi să am întregul
Eu mă mulțumesc cu partea
Deși unii îmi spun blegul
Hotărîndu-mi soartă, moartea.

Și de-ar fi să înving timpul
Eu mă mulțumesc cu visul
Și în vînt vîntur nisipul
Ogîndind în ochi abisul.

Și de-ar fi să rîd într-una
Eu mă mulțumesc cu plînsul
Și din cer îmi plînge luna
Rămînînd în chinga-i strînsul.

Și de-ar fi să spun pe toate
Eu mă mulțumesc cu șoapta
Să învăț să pot socoate
Cînd fac stînga ori fac dreapta.

Și de-ar fi să am lumina
Eu mă mulțumesc cu pala
Și asupra mea iau vina
Să-mi port arzător migala.

Și de-ar fi să am uitarea
Eu mă mulțumesc cu restul
Și poprindu-mi depărtarea
Mai încurc Nordul și Estul.

Și de-ar fi să am pe toate
Eu mă mulțumesc cu soarta,
Dar trăind în libertate
Eu închid și deschid poarta.

Drum

Prin cer bătut de ploi și vînt
Am colindat o vreme,
Azi, rătăcind pe-acest pămînt
Vin îngerii să mă cheme.

Și plec adesea capu-n jos,
Nu pot privi spre stele,
A fost și bine și frumos
Cînd eram printre ele.

Și rătăcesc și mă-nconjur
Mă clatin plin de patimi,
De cer adesea îmi e dor
Și-l regăsesc în lacrimi.

Alerg desculț, omătu-i alb
Și urma-mi e de sînge
Mă uit în urmă, cad și rabd,
Doar sufletu-mi mai plînge.

Deasupra-mi bat și vînt și ploi,
Deasupra-mi e furtună,
Poveștile se spun în doi
Trăindu-se-mpreună.

Eu spun povestea către cer
Și ea se pierde-n ape
Trăind tristeți, trăind mister,
Departe și aproape.

Și se-nfilnesc pe nu știu cînd,
În aburii de noapte,
Adună vorbele din gînd
În rădăcini de șoapte.

Și se aud prin cer ades
Cum robii se închină,
Eu am rămas și am ales
Pămînt contra lumină.

Mi-e dor de cer, dar tot rămîn
Să mai colind pămîntul,
Aș tot pleca dar iar mă-ngîn
Cu trăsnetul și vîntul.

Dau foc cuvîntului în pumn
Și-l sting ades cu lacrimi
Și-n pulberea arzînd în scrum
Rămîn aceleași patimi.

Reproș vinovat

Stînd la rădăcina nopții
sfîrtecat de șoapta palmelor răstignite
îmi spintecam lacrima ochilor
cu privirile tuturor nevinovaților lumii,
ca să pun palmele de foc
deasupra
palmelor de gheață
care vor sta deasupra
palmelor de foc
ce țin în căușul palmelor lor
palmele arse
și palmele degerate
ale privirii nevinovaților lumii.

Și doar la rădăcina nopții
am înțeles că nu doar crimele,
într-un deplin înțeles,
se numesc crime, pentru nevinovați.

Numai pentru cei nenevinovați
nu se numesc crime.

Ei au un postament de foc,
foc al cerului care luminează
faptele lor nevinovate în vinovăția lor
deasupra nevinovăției nevinovaților.

Și numai pîrîul singelui le șterge pe toate.

Și numai pîrîul lacrimilor le știe pe toate.

Și toate se adună la rădăcina nopții.

Și toate sînt vinovate de nevinovăție.

Gînduri din abis

Am un gînd de om nebun
De stau nopțile s-adun
Și tot schimb în veșnicie
Răul ce mă mai îmbie.
Foaie veștedă și verde
Cite noaptea vor purcede
Mă vor apăsa în taină
Într-a nebuniei haină.

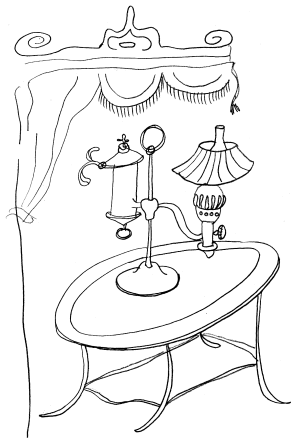
Ruptă frunză de salcîm,
Plouă des pe caldarîm
Și îngheț în taina sfîntă
Numai ce mă mai încîntă.
Spic nebun de buruiană
Mă întorc în vechea toamnă
Să răsar cu iarna vieții
Spre sfîrșitul dimineții.

Spic nebun de luna mai
Sînt un iad ce crede-n rai
Și-mi pierd ultima speranță
Și-mi trimit gîndu-n vacanță.
Foaie verde-a nebunie,
Mă rănește-o veșnicie,
Cînd mai am totuși credință
Că trăim cu bună știință.

Frunză moartă de destin,
Spre apus de mă închin
Mă îndeamnă la speranță
O nebună cutezanță.
Gînd timid al nemișcării
Dorul meu e-al remușcării
Și-nfășor în larga-i togă
Amințirile în vogă.

Moartă frunză de sărut
Am sfîrșit la început
Și-mi iubesc cu bună știință
Nebunia din voință.
Foaie verde și-ncă-odată,
Răul tot mă mai așteaptă,
Nu-i răspund, dar el m-aude,
Parcă încă am fi rude.

Foaie verde și mai mult,
Dacă stau să și ascult
Chiar și ceea ce-mi convine
Mă țintește-ntre ruine.
Și de stau în ascultare
Pun doar semne de-ntrebare
Și când frunza se usucă
Mă agăț de-un dor de ducă.

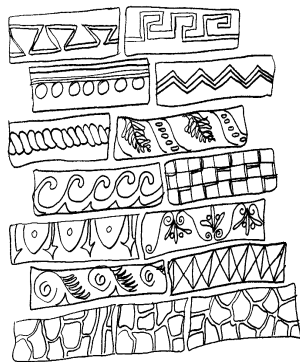

Întuneric

Mi se-ntuneacă destinul
 Și mă-ntunec eu
 mereu,
 Cînd cuvîntul e suspinul
 Rătăcesc un nor
 în zbor.

Plouă taina amintirii
 Și mă plouă greu
 mereu,
 Pînge ploaia împlinirii,
 Cînd mă cert și-nving,
 mă-ncing.

Fulgerul absoarbe focul,
 Trăsnetul de-l sting
 mă-nving.
 Și prin visuri asta-i totul,
 Sînt ce pot și pot,
 un tot.

Cuvînt șoptit

Cîntă-o lebădă în noapte
Peste viforul șoptit,
Eu pieri-voi printre șoapte
Chiar prin tot ce am iubit.

Cîntă-n urmă fără teamă
Către steaua ce o cată,
Eu mă duc, iar ea mă cheamă,
Inima mi-e ne-mpăcată.

Din hotarul așteptării
Visul meu spre ceruri bate
Și, ca semn al întrebării,
Stau iubirile uitate.

N-am decît un dor de viață
Ca să năruie despărțirea
Și să scald în foc de ceață
Viforul și nemurirea.

Împlinesc cununi de stele
Spre a priveghea destinul,
Sărbătoarea zilei mele
Tot va lumina suspinul.

Cîntă-o lebădă și moare,
Viața mea e viața ei,
Orice întristare doare,
Plînsul nu mai are zei.

Hoție

S-au furat toți trandafirii,
Lumea-i plină de decrete,
Peste cărțile nefirii
Între șoaptele secrete.

S-au furat fără de lege
La comandă, într-o seară
Și-n coroana unui rege
Au rămas doar flori de ceară.

S-au furat când a dat bruma,
Trandafirii-s fără urmă,
Întrecut-au hoții gluma
Și iubirile se curmă.

Au fost hoți plătiți de gândul
Că doar spini au trandafirii,
Iar acum ne-a venit rîndul,
Reclădim firea nefirii.

S-au furat toți trandafirii
Printr-o lege azi secretă
Și se pune lanț iubirii,
Măsurată-i la ruletă.

Astăzi dis de dimineață
S-a sfîrșit cu trandafirii
Nu mai sînt pe nici o piață,
Dăruim doar spini iubirii.

Reproș

Degeaba numit-am iubire,
O șoaptă a urii ne cheamă
Și totul din marea zidire
E piatră, mormînt fără seamă.
Cu gîndul secăt de neființă
Te aseamăn cu fata morgana,
De totul a fost bună știință
Te uită cum sîngeră rana.

În timpul sortit, gînd năvalnic
Te cheamă în ziua ce vine
Și trece absurd și zburdalnic
Ca o despărțire-ntre destine.
Dă vorbe prin fapte destinul
Și plîngi pe credința-mi de sînge,
Rămîn veșniciei străinul
Ce viața cu sine își strînge.

Șoptesc pentru tot ce-o să fie
Blestemul nescris al iubirii,
E tot ce mai am ca mîndrie
Din toată speranța-mplinirii.
Visat-ai castel pe nisipuri,
Privește-l cum azi se dărîmă
Și-mi juri pe netrebnice timpuri
Că tu ești, chiar tu, o fărîmă.

Zăpadă e viața-mi trecută,
Zăpadă șoptește zefirul
Și toamna prin mine-mprumută
Din moarte, tăcut, elixirul.
Dă-mi viață să-ți spun ce e viața
Să uit să mai mîngîi pustiul,
Că uite, mă-nvăluie ceața
Și-n vorbă răzbate tîrziul.

Întinde o mînă spre mine
Oricum e totuna. Totuna
E gîndul ce bate spre tine
Și-n noapte mă ceartă într-una.
Plecat-ai prin fapt de iubire
Din plînsul ce zbuciumul cată,
E totuși o tristă-mplinire,
Dar nu, nu mă-ntorc. Niciodată.

(Am scris în ritmuri de catren
bătînd peronul și în tren
Am scris un gînd ce încă doare
în tren, în noapte, în picioare.
Cînd gîndul vechi mă tot bătea
plecam tîrziu din Reșița
Și cum scriam uitînd de viață
La Severin e dimineață).

Cuprins

Anti-teze	17
Cîntec pentru nunta ta	19
Și iar de ce?	23
Atunci cînd...	25
Rămii...	27
Cîntec trist (Dezrădăcinaților)	29
Cîntec de nuntă	31
Cînt pentru un erou	33
Vorbele lui D	35
Iarnă-n munte	37
Nins de foc	39
Împreună	41
Pentru trecut. Tatălui meu	43
Astrală	45
Ultimul discurs	49
Exil	53
Cîntec hoinar	55
Rug fără lege	57
Imposibilul nume	59
Cînt hoinar	63
Mă numesc	65
Poveste	67
Colț de piine	69
Două picături	71
Cîntec de seară	73

Viața mea	75
Dînd nume	79
Frunză verde depărtare	81
Mințita iubire	83
Mai stai...	87
Setea de nălucă	89
Astfel...	91
Eu n-am să pot ieși	95
Pîriul cerbilor	97
Într-o privire	99
Poetul întristat	101
Maria	103
Așa cum...	105
Motivație	107
Între da și nu	109
Și de-ar fi...	111
Drum	113
Reproș vinovat	115
Tu nu știi?	117
Gînduri din abis	119
Întuneric	123
Cuvînt șoptit	125
Hoție	127
Reproș	129
Inscripție pentru noaptea mea	C4

Index general alfabetic

1.	Addenda	1
2.	Am fost	1
3.	Anti-teze	2
4.	Astfel...	2
5.	Astrală	2
6.	Așa cum...	2
7.	Atîtea semne	1
8.	Atunci cînd...	2
9.	Bujor de munte	1
10.	Ceasurile	1
11.	Cer de apă	1
12.	Cînt hoinar	2
13.	Cînt pentru un erou	2
14.	Cîntec	1
15.	Cîntec de nuntă	2
16.	Cîntec de seară	2
17.	Cîntec hoinar	2
18.	Cîntec pentru nunta ta	2
19.	Cîntec trist (Dezrădăcinaților)	2
20.	Colț de piine	2
21.	Cuvînt paradoxal	1
22.	Cuvînt șoptit	2
23.	Dar	1
24.	De ce...?	1
25.	Discurs total	1

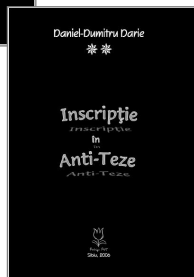
26.	Dînd nume	2
27.	Două picături	2
28.	Drum	2
29.	Drum spre creste	1
30.	Ecou	1
31.	Elegia călăretului fără cal	1
32.	Eu n-am să pot ieși	2
33.	Eu, ca prefață	1
34.	Exil	2
35.	Fără drept	1
36.	Fără timp	1
37.	Ființa ta	1
38.	Firesc să cad	1
39.	Frunză verde depărtare	2
40.	Gînduri către cititori	1
41.	Gînduri din abis	2
42.	Hoție	2
43.	Iarnă-n munte	2
44.	Iluzie în gînd	1
45.	Imposibila iubire	1
46.	Imposibilul nume	2
47.	Inscripție pentru noaptea mea	2
48.	Iubire în furtună	1
49.	Împreună	2
50.	Însemn	1
51.	Între da și nu	2
52.	Într-o privire	2

53.	Întuneric	—	2
54.	Joc	—	1
55.	Lacrima	—	1
56.	Mai stai...	—	2
57.	Maria	—	2
58.	Mă numesc	—	2
59.	Mințita iubire	—	2
60.	Motivație	—	2
61.	Nevralgie	—	1
62.	Nins de foc	—	2
63.	Parapet	—	1
64.	Pașaport	—	1
65.	Pe flori de nufăr	—	1
66.	Pentru trecut. Tatălui meu	—	2
67.	Pîriul cerbilor	—	2
68.	Ploaia	—	1
69.	Plouă nins	—	1
70.	Poetul întristat	—	2
71.	Poveste	—	2
72.	Proces	—	1
73.	Punctul unui semn	—	1
74.	Rămii...	—	2
75.	Reproș	—	2
76.	Reproș vinovat	—	2
77.	Retragere	—	1
78.	Romanță din război (variantă)	—	1
79.	Rug fără lege	—	2

80.	Scrisoare cu ultima fotografie	—	1
81.	Setea de nălucă	—	2
82.	Sfîrșit de an	—	1
83.	Stih	—	1
84.	Suspine	—	1
85.	Și de-ar fi...	—	2
86.	Și iar de ce?	—	2
87.	Șoaptă de toamnă	—	1
88.	Tîrg	—	1
89.	Tîrziul An Nou	—	1
90.	Tu nu știi?	—	2
91.	Ultima clipă	—	1
92.	Ultima toamnă	—	1
93.	Ultimul discurs	—	2
94.	Umbra	—	1
95.	Unire în munte	—	1
96.	Valul	—	1
97.	Viața mea	—	2
98.	Victorie	—	1
99.	Vorbele lui D	—	2
100.	Zidire	—	1

1. **Pașaport** sau Primele semne;

2. **Inscripție în Anti-Teze;**

Daniel-Dumitru Darie

+40722620182

+40749206595

dddarie@yahoo.com

www.timpul.ro/clubt/index.php?go=showuser&item=525

www.poezii.ro/poezii.php?author=8614

+40726236385

fax: +40252317049

xixquantum@yahoo.com

+40728121824

hypercomm@clicknet.ro

Contact:

romanian3d@yahoo.com